

РЕШЕНИЕ № 216

гр.Перник, 25. 11. 2010г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в съдебно заседание на петнадесети ноември две хиляди и десета година, в състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

При участието на секретар: Т.М. Като разгледа докладваното от съдията адм.д. № 464 по описа за 2010г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс във вр. чл.215 ЗУТ.

Образувано е по възражение на С.Б.Я. ***, против отказ на Община Перник за издаване на удостоверение за търпимост по § 16, ал.1 от Преходните разпоредби на Закона за устройство на територията.

В жалбата се излагат доводи незаконосъобразност и нарушение на материалния закон. В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощения процесуален представител адв.К., който претендира присъждането на направените разноски.

Ответникът по жалбата - Община Перник чрез процесуалния си представител юрисконсулт Михайлова оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира присъждането юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - Перник, като прецени изложеното в жалбата, доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.08.2010 г. жалбоподателят Я. е подал заявление до кмета на Община Перник, с вх.№ 10/ТР - 5468 от същата дата, с което е поискал да му бъде издадено удостоверение по § 16, ал.1 от преходните разпоредби на ЗУТ за изградената масивна сграда - лятна кухня в имот, представляващ УПИ XII 9622 от кв.68 по плана на гр.Перник-кв,Църква. Към заявлението са приложени копие от нотариален акт № 23, т.П, н.д.№ 601/1963 г.на Пернишкия народен съд, нотариално заверена декларация рег.№ 2789/07.07.2010 г. и две скици на имота.

На 26.08.2010 г. главният архитект на общината М.Ч. в отговор на подаденото от жалбоподателя заявление е постановила отказ за издаването на удостоверение за търпимост по §16, ал.1 от преходните разпоредби на ЗУТ, изх.№ 10/ ТР - 5468-1. Отказът е мотивиран с това,

че построената в имота лятна кухня не отговаря на условията на § 16, ал.1 от Преходните разпоредби на ЗУТ, тъй като строежът не е допустим съгласно правилата и нормативите нито на действащия по време на изграждането на лятната кухня ЗТСУ /отм./ и правилник за неговото приложение, нито на сега действащия ЗУТ. Цитирани са законовите разпоредби от сега действащото законодателство, както и от действащото към момента на изграждането на лятната кухня такова, на които строежът противоречи - чл.42, ал.2 и чл.183 ЗУТ и чл.119 ППЗТСУ /отм./ и чл. 121 от Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство /отм./.

При така установеното, от правна страна съдът намира следното: Отказът за издаване удостоверение за търпимост на изграден строеж /сграда/ по реда на § 16 ал.1 от ПР на ЗУТ е акт, който подлежи на обжалване по съдебен ред, предвид обстоятелството, че с него се засягат законни интереси на молителя. Жалбата е от участващо в производството пред административния орган лице, подадена в законноустановения срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. За да са налице предпоставките на § 16, ал. 1 от ПР на ЗИД на ЗУТ и на даден строеж (обект) да се придаде качеството "търпим строеж", следва да са изпълнени следните кумулативно дадени предпоставки, а именно: строежът да е изграден до 07.04.1987 г., за него да няма строителни книжа, т. е. да е незаконен, но същият да е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно изискванията на действащия ЗУТ. Търпимите строежи не подлежат на премахване и забрана за ползване и могат да бъдат предмет на прехвърлителни сделки.

На първо място строежът на лятната кухня не е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му.

От приложената нотариално заверена декларация от лицата В. А. С. и З. Й. К. се установява, че строежът е бил осъществен през 1974 г., т.е. по време на действието на Закона за териториално и селищно устройство /отм./. Видно от представения нотариален акт купувачите на дворното място са четирима, т.е. парцелът е съсобствен. Разрешението за строеж в съсобствен недвижим имот е било регламентирано съгласно редакцията на действащия по време на строителството чл.56, ал.3 ЗТСУ-отм. /ДВ,бр.29 от 10 април 1973г./ - един или повече съсобственици могат да извършват строежи в общия имот със съгласие на останалите съсобственици, изразено в нотариално заверено заявление до службата при народния съвет. По преписката липсва такова нотариално заверено заявление до общината от останалите съсобственици. Неоснователен е

доводът на жалбоподателя, че по време на действието на ЗТСУ /отм./ не е имало изискване за даване на съгласие от останалите съсобственици на дворното място. Напротив, още с първоначалната редакция на чл.56,ал.3 ЗТСУ /отм./ е въведено такова изискване, което остава непроменено до отмяната на закона с приемането на ЗУТ.

Изграждането на такава второстепенна постройка - лятна кухня, по начало е било забранено от действащото по това време законодателство. В чл.119,ал.1 ППЗТСУ /отм./ е дадено определение кои са второстепенни постройки - това са постройките с обслужващо домакинско предназначение - летни кухни, лека постройка за отоплителни материали и беседки. Съгласно чл.119,ал.3 от ППЗТСУ /отм./, в редакцията му към момента на извършването на строителството, в София, в градове с функции от първа, втора и трета категория /каквато е Перник/, във вилни зони, в курортни места и курортни части от населени места не се допуска да се правят второстепенни постройки, като в застроени парцели второстепенни постройки могат да се правят при спазване на строителните и хигиенните правила, норми и нормативи и при условие, че в сградата няма помещение за съответните нужди въз основа на кварталнозастроителна разработка. В случая такава кварталнозастроителна разработка липсва. Цитираният текст на закона сочи, че към 1974 г. изграждането на второстепенна постройка в имота на жалбоподателя е било недопустимо.

Процесната лятна кухня е изградена и в противоречие с § 60 от действащите по това време Строителни правила и норми за изграждане на населените места, издадени от Председателя на комитета по строителство и архитектура /обн. ДВ. бр.75 от 18.09.1959г./. Съгласно ал. 1§60 *„Второстепенните постройки трябва да отстоят най-малко на 3 м от регулационните линии към съседите“*. Според ал.2 от същия § 60 *„Второстепенни постройки могат да се разполагат на страничната регулационна линия само ако покриват кал канен зид на заварена сграда или със съгласие на собственика на съседния парцел, изразено в нотариално заверено заявление до техническата служба при общинския народен съвет или декларация от собственика на съседния парцел, подписана в присъствието на длъжностно лице от техническата служба на съвета, при задължение от негова страна да застрои също такава постройка така, че калканните зидове да се покрият напълно. Когато постройката се разполага на страничната регулационна линия, трябва да се направи съответен пожаропредпазен зид към съседния парцел“*. По делото не се спори, а и от представените два броя скици се установява, че лятната кухня е изградена на вътрешната регулационна линия, разделяща имота на жалбоподателя от съседния поземлен имот, като не са били спазени изискванията на § 60 от Строителните правила и норми за изграждане на населените места. Неправилно административният орган се е позовал на разпоредбите на Наредба № 5 за правила и норми

по териториално и селищно устройство.Тази наредба е издадена на 02.09.1977 г.д.е. 3 години след строежа на лятната кухня.Приложимите подзаконови разпоредби към момента на извършването на строежа са тези в Строителните правила и норми за изграждане на населените места от 1959 г.

На второ място строежът на процесната лятна кухня е недопустим и по сега действащия закон.Съгласно чл.42,ал.2,изр.2 ЗУТ постройки на допълващото застрояване могат да се изграждат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, ако калканните им стени покриват калканни стени на заварени или ново предвидени постройки в съседния урегулиран поземлен имот или плътни огради.От приложените скици се установява/ че в съседния имот няма построена сграда на вътрешната регулационна линия, нито бяха представени доказателства за ново предвиждане на такава.Не се предвижда и допълващо застрояване.От горното следва, че лятната кухня е изградена в противоречие с цитирания законов текст и това е още една пречка строежа да бъде обявен за търпим.

Освен това изграждането на лятната кухня е в противоречие и с нормата на чл.183,ал.1 ЗУТ съгласно която в съсобствен урегулиран поземлен имот може да се извърши нов строеж, надстрояване или пристрояване от един или повече съсобственици въз основа на договор в нотариална форма с останалите собственици.Както бе отбелязано по-горе такава изразено в съответната форма съгласие от останалите съсобственици имота липсва,поради което строежът не може да бъде обявен за търпим.Административният орган правилно е обосновал отказа с противоречие с цитираните законови разпоредби от ЗУТ.

На последно място искането за издаване на удостоверение за търпимост по § 16 от ПР на ЗУТ не е самоцелно, а се издава само при определени условия. Главният архитект следва да издаде удостоверение за търпимост, когато искането е с оглед извършване на прехвърлителна сделка, както и с оглед производство за премахване на незаконен строеж, в което собственикът следва да доказва търпимостта му, за да не бъде премахнат.В самото заявление такова позоваване на някои от двете хипотезите на § 16 от Преходните разпоредби на ЗУТ липсва.От самото заявление не става ясно за какво това удостоверение е необходимо на жалбоподателя и дали въобще са налице законовите предпоставки за издаването му.

По изложените съображения, съдът намира, постановения отказ, изх.№ 10/ ТР - 5468-1. от главния архитект на община Перник да издаде удостоверение за търпимост за обект " масивна сграда -лятна кухня ",находяща се в кв. 68, УПИ ХП-9622 по плана на кв. Църква , с идентификатор 55871.511.9622за законосъобразен. Административният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и има изискуемото съгласно чл.59,ал.2 АПК съдържание.

Не са налице основанията за отмяна по чл. 146 от АПК, поради което оспорването следва да бъде отхвърлено.

Претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски в настоящата инстанция се явява основателна и с оглед разпоредбата на чл. 78 ал.8 ГПК вр. с чл.144 от АПК в полза на община Перник следва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената от ст. юрисконсулт Й. Михайлова защита в производството пред настоящата инстанция в размер на 150 лева, определени по чл. 8 и чл. 7, ал. 1 т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, обн. ДВ, бр. 64 от 23.07.2004 г., изм. и доп., бр. 2 от 9.01.2009 г., доп., бр. 43 от 8.06.2010 г.

Така мотивиран и на основание чл.172,ал.2 АПК Административен съд Перник

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С.Б.Я. ***, срещу изричен отказ, обективиран в писмо ,изх. изх.№ 10/ ТР - 5468-1 от 28.08.2010г. на главния архитект на община Перник , за издаване на удостоверение за търпимост по § 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ за строеж " Масивна сграда- лятна кухня" ,находяща се в УПИ ХП-9622 , кв.68 по плана на град Перник.

ОСЪЖДА С.Б.Я. *** да заплати на Община Перник сумата 150/сто и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 215 ал.7 от ЗУТ.

Препис от същото да се изпрати на страните.

Съдия: /п/